

smittebe Dyr, og for Afsondringen af de endnu ikke smittede, og som maaskee netop ved disse Foranstaltninger befries for at blive smittede, er overmaade vanskelig at drage. Forovrigt er Udcastet heller ikke i dette Punkt fraveget.

Tang: Det forekommer ogsaa mig, at den Betaling, som efter § 7 tilstaaes Eieren, naar en sultet Hest bliver dræbt, er for lille. Det er jo dog en meget stor Ret, som man tilstaaer, naar det Offentlige eller en Dyrslage kan gaae ind i en Mand's Stald og trække hans Hest ud og sige: „Den har Snive“, og saa slaae den ihjel og siden overlade det til et maaskee temmelig usikkert Skjon over, hvorvidt den virkelig har havt Snive, om han skal have fuld Betaling eller kun en Trediedeel. Det forekommer mig, at han dog altid burde have Halvdelen, og jeg skal maaskee derfor tillade mig ved 2den Behandling at stille et Ændringsforslag, i den Anledning.

Dahl: Med Hensyn til det Spørgsmaal, der er blevet opkastet om Kropssygdommen, skal jeg alene bemærke, at efter Forordningen af 28de November 1806 er Krop indbefattet i de der ommeldte smitsomme Sygdomme, idet det i § 1 hedder: „Dværke (Dværksild, Krop, Qualk)“ og efter § 13 var Dværke, hvorunder altsaa Krop var indbefattet, en af de Sygdomme, paa Grund af hvilke Handelen, hvis en saadan var indgaaet, og det var forstiet, at Hesten led af en sliq Sygdom, skulde gaae tilbage. At tilstaae fuld Erstatning for en paa Grund af Snive dræbt Hest, troer jeg dog ikke, vilde være rigtigt.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sattes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning, hvorved den vedtoges eenstemmigt med 37 St.

Formanden: Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov angaaende Meddelelse af Grundene for Afslag paa indgivne Ansøgninger. Sagen er til 2den Behandling*). Der er intet Ændringsforslag fremkommet.

Drejer: Da der ikke foreligger noget Ændringsforslag, og jeg, efter hvad der passer ved Sagens 1ste Behandling, har Grund til at antage, at Modstanderne af Forslaget ikke agte at forhindre Sagens Behandling ogsaa paa det 3die Stadium, skal jeg afholde mig fra yderligere at yttre mig om denne Sag, saafremt der ikke gives mig nogen speciel Anledning ved Øtringer fra anden Side.

Flensborg: Ja, jeg veed dog ikke, om der er Anledning til at lade Sagen gaae til 3die Behandling. Da der slet ikke i denne Sag er Nogetsomhelst at behandle nu, forekommer det mig, at derved antydes paa en temmelig tydelig Maade, at der heller ikke vil blive gjort Noget ved Sagen, og bliver der ikke det, seer jeg ingen Grund, hvorfor man, naar Sagen staaer saaledes, absolut skal have den til 3die Behandling.

Lehmann: Jeg for mit Vedkommende har allerede nylig havt Leilighed til at udtale mig derhen, at jeg anseer den gjentagne Behandling som saadan for at være af grumme liden Betydning; men hvor der i en Sag er Controverser, bør man give Vedkommende Leilighed til at samle deres Kræfter og Argumenter til at vove et nyt Slag. Indtil dette skeer, skal jeg henholde mig til, hvad der fra forskellige Sider, deriblandt ogsaa fra min, er sagt imod Loven, at den indeholder Forsøget paa at fremvinge en almindelig Bestemmelse i et Anliggende, hvor den kun undtagelsesviis kan finde nogen virkelig alvorlig Anvendelse, og hvor den i de allerfleste Tilfælde er upraktisk, og jeg agter derfor, saafremt der ikke ved denne Behandling fremkommer Andet, end hvad der allerede er sagt ved Sagens første Behandling, at stemme mod Overgangen til 3die Behandling.

Drejer: Ja, da det altsaa er idetmindste Nogle's Hensigt at standse Sagens videre Behandling ved at nægte dens Overgang til 3die Behandling, skal jeg dog yttre et Par Ord; men det skal ogsaa blot være nogle Ord, i al Korthed, da jeg ikke seer, at der er Anledning til ialfald at begynde nogen ny Træf-

*) 1ste Behandling findes Sp. 437—53 ff.